

Harilik kiilassilm on kaunis ja samas ka väga kasulik putukas, kes aitab hävitada aiakahjureid.

Kiilassilm – kahvatu tiivuline aknalaua

Harilik kiilassilm on väga kasulik putukas. Tema vastseid kutsutakse hellitavalt lehetäilõvideks, sest üks isend tarvitab oma vastseperioodi jooksul toiduks sadu lehetäisi.

Sügise saabudes märkame aknalaua sageli sihvaka keha ning õrnade rohekate või hallikate võrkjate tiibadega 1–1,5 cm pikkusi putukaid. Need on ruumidesse talvituma asunud võrk-tiivaliste seltsi ja kiilassilmaste sugukonda (*Chrysopidae*) kuuluvad kiilassilmad.

Kiilassilmalasi on maailmas kirjeldatud ligi 1400 liiki, Eestis elab neist kümnekond. Sagedasemad on meil harilik kiilassilm (*Chrysoperla carnea*) ja võsa-kiilassilm (*Chrysopa perla*).

Kiilassilmad on oma nime saanud rohekaskuldsete silmade järgi. Suvel näeb neid sageli lendlemas puudepöösaste ümbruses, samuti õhtuhämaruses lampide valgusvihus.

Täiskasvanud hariliku kiilassilma valmikud toituvad vaid nektarist, mesinestest ja õietolmest. Kiilassilm talvitub valmikuna hoonetes, elumajade trepikodades, aknavahedes, pildiraa-

Hariliku kiilassilma vastne hävitab lehetäisi ja -kirpe, lesti, õunamähkuri mune jm pehmemat kraami.

mide ja raamaturiiulite taga jm. Neid on leitud väga suurte kogumitena talveks tühjaks jäänud suvilates.

Talvituma läheb putukas rohelisena, kuid peagi kaotab ta oma pigmenti ning muutub hallikaks. Aastavahtuse paiku omandab kiilassilm roosa-

ka tooni, kevadel päeva pikenedes roheline pigment taastub.

Eriline munemisviis

Täiskasvanud kiilassilm on iseäraliku munemisviisiga. Esmalt eritab ta sek-